

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

III. ÚS 668/2025-16

Ústavný súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu Roberta Šorla a sudcov Ivana Fiačana a Martina Vernarského (sudca spravodajca) v konaní podľa čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti sťažovateľa [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], zastúpeného WEBBER LEGAL, s.r.o., Duchnovičovo námestie 1, Prešov, proti postupu Krajského súdu v Bratislave v konaní sp. zn. 8CoCsp/18/2023 takto

r o z h o d o l :

Ústavnú sťažnosť **o d m i e t a .**

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavná sťažnosť

1. Sťažovateľ sa ústavnou sťažnosťou doručенou ústavnému súdu 30. septembra 2025 domáha vyslovenia porušenia svojho základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“), základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 36 ods. 1 Listiny základných práv a slobôd (ďalej len „listina“), práva na prejednanie záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) a práva na ochranu spotrebiteľa podľa čl. 38 Charty základných práv Európskej únie (ďalej len „charta“) postupom krajského súdu v konaní sp. zn. 8CoCsp/18/2023. Navrhuje priznať mu finančné zadosťučinenie 2 000 eur a náhradu trov konania.

II.

Skutkové východiská

2. V napadnutom konaní sa žalobca návrhom na vydanie upomínacieho platobného rozkazu z 18. augusta 2021 domáha proti sťažovateľovi zaplata 2 743,80 eur s príslušenstvom. Okresný súd Banská Bystrica vydal 7. septembra 2021 platobný rozkaz, proti ktorému sťažovateľ podal 24. septembra 2021 odpor. Žalobca sa k odporu vyjadril a navrhol, aby sa v konaní pokračovalo na Okresnom súde Bratislava IV (ďalej len „okresný súd“). Po prejednaní veci okresný súd rozsudkom č. k. 11Csp/70/2021-225 zo 7. decembra 2022 návrh žalobcu v celom rozsahu zamietol a sťažovateľovi proti žalobcovi priznal nárok na náhradu trov konania. Proti rozsudku okresného súdu žalobca podal 20. januára 2023 odvolanie, ku ktorému sa sťažovateľ vyjadril podaním

z 13. apríla 2023. K vyjadreniu sťažovateľa zaujal stanovisko žalobca podaním z 12. mája 2023. Ústavný súd v súčinnosti s krajským súdom zistil, že vec mu bola predložená na rozhodnutie 12. júla 2023 a o odvolaní krajský súd rozhodol 30. septembra 2025. V októbri 2025 bol spis vrátený Mestskému súdu Bratislava IV (ďalej len „mestský súd“) ako súdu prvej inštancie.

III.

Argumentácia sťažovateľa

3. Od podania návrhu (v auguste 2021) do dňa podania ústavnej sťažnosti uplynuli viac ako 4 roky, pričom súdy vo veci právoplatne nerozhodli a rovnako nebolo právoplatne rozhodnuté o výške náhrady trov konania. Postup všeobecného súdu je zjavne neefektívny a nesústreďený a zjavne spôsobuje prieťahy v konaní. Od postúpenia veci na krajský súd uplynuli viac ako 2 roky. Súd bol počas tohto obdobia absolútne nečinný, pritom úlohou odvolacieho súdu bolo už iba rozhodnúť. Ide o mimoriadne jednoduchú právnu vec spočívajúcu v rozhodovaní o uplatnenom peňažnom nároku zo spotrebiteľskej zmluvy. Nekonaním krajského súdu v predmetnej veci vznikajú zbytočné a nedôvodné prieťahy v konaní, následkom čoho je dlhodobý stav právnej neistoty sťažovateľa týkajúcej sa nároku, ktorý si voči nemu uplatňuje žalobca. Zo strany krajského súdu došlo aj k porušeniu zákazu *denegatio iustitiae* spočívajúcemu v tom, že súd je povinný vykonávať súdnictvo. Nekonaním krajského súdu bol z jeho strany porušený aj čl. 38 charty, pretože nie je možné, aby súdne konanie, ktoré je úplne nedôvodné, trvalo takú dlhú dobu. Sťažovateľ svojím konaním nedal najmenšiu príčinu pre nečinnosť a prieťahy v postupe krajského súdu. Sťažovateľ sa domáha, aby ústavný súd posúdil konanie súdov v danej veci ako celok a celkovú dĺžku konania na oboch inštanciách.

IV.

Predbežné prerokovanie ústavnej sťažnosti

4. Sťažovateľ v petite ústavnej sťažnosti označil ako porušovateľa svojich práv výlučne krajský súd a jeho postup v odvolacom konaní. Postup okresného súdu, resp. v súčasnosti vo veci konajúceho mestského súdu v petite ústavnej sťažnosti nenamieta. Preto nebolo možné vyhovieť požiadavke sťažovateľa, aby ústavný súd posúdil konanie súdov v danej veci ako celok a celkovú dĺžku konania na oboch súdnych inštanciách. Keďže, ako už bolo uvedené, ústavný súd je viazaný návrhom na začatie konania a osobitne petitom ústavnej sťažnosti, možným porušením označených práv postupom mestského súdu v konaní sp. zn. 11Csp/70/2021 sa v tomto konaní nezaoberal. Ústavný súd v uvedenej súvislosti poukazuje na to, že konanie pred ním je ovládané princípom dispozitívnosti, ktorý vylučuje, aby ústavný súd zapájal do konania o ústavnej sťažnosti iný orgán verejnej moci bez výslovného návrhu sťažovateľa.

5. Pri výklade základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy si ústavný súd osvojil judikatúru Európskeho súdu pre ľudské práva k čl. 6 ods. 1 dohovoru, pokiaľ ide o právo na prejednanie záležitosti v primeranej lehote, preto v obsahu týchto práv nemožno vidieť zásadnú odlišnosť (napr. II. ÚS 55/98, I. ÚS 280/08).

6. Ústavný súd pri sťažnostiach namietajúcich porušenie základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy odmieta ústavnú sťažnosť ako zjavne neopodstatnenú, ak celková doba konania pred súdom, ako aj postup zákonného sudcu nesignalizujú reálnu možnosť zbytočných prieťahov, a tým ani porušenie základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy (II. ÚS 109/03, I. ÚS 103/2016),

resp. ak argumenty v ústavnej sťažnosti nepreukázali v čase podania sťažnosti takú intenzitu porušenia označeného základného práva, aby bola ústavná sťažnosť prijatá na ďalšie konanie (II. ÚS 93/03, II. ÚS 177/04). K iným dôvodom, ktoré môžu zakladať záver o zjavnej neopodstatnenosti ústavnej sťažnosti, nesporne patrí aj ústavnoprávny rozmer, resp. ústavnoprávna intenzita namietaných pochybení, resp. nedostatkov v činnosti alebo rozhodovaní príslušného orgánu verejnej moci, posudzovaná v kontexte s konkrétnymi okolnosťami prípadu (m. m. IV. ÚS 62/08, IV. ÚS 362/09, I. ÚS 188/2019, II. ÚS 238/2020).

7. Pri posudzovaní otázky, či v súdnom konaní došlo k zbytočným priet'ahom, a tým aj k porušeniu základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy, ústavný súd v súlade so svojou doterajšou judikatúrou (III. ÚS 111/02, IV. ÚS 74/02, III. ÚS 142/03) zohľadňuje tri základné kritériá, ktorými sú právna a faktická zložitost' veci, o ktorej súd rozhoduje, správanie účastníka súdneho konania a postup samotného súdu. V súlade s judikatúrou Európskeho súdu pre ľudské práva v rámci prvého kritéria ústavný súd prihliada aj na predmet sporu (povahu veci) v posudzovanom konaní a jeho význam pre sťažovateľa (I. ÚS 19/00, II. ÚS 32/02).

8. Vo vzťahu k skutkovej a právnej zložitosti veci ústavný súd uvádza, že problematika spotrebiteľského práva tvorí bežnú súčasť sporovej agendy na všeobecných súdoch, preto vec nemožno posúdiť ako právne zložitú. Z obsahu ústavnej sťažnosti a jej príloh ústavný súd neidentifikoval ani skutkovú zložitost' veci. Pokiaľ ide o správanie sťažovateľa v priebehu napadnutého konania, obsah ústavnej sťažnosti nenasvedčuje tomu, že sťažovateľ prispel k predĺženiu konania.

9. K samotnému postupu krajského súdu ústavný súd konštatuje, že napadnuté odvolacie konanie začalo predložením veci krajskému súdu 12. júla 2023 a skončilo 30. septembra 2025, keď krajský súd rozhodol o odvolaní žalobcu. V októbri 2025 bol spis vrátený mestskému súdu. Aj keď odvolacie konanie trvalo 26 mesiacov, ústavný súd zastáva názor, že iba samotná dĺžka odvolacieho konania sama osebe nebola takej povahy, aby len na jej základe bolo možné v okolnostiach danej veci vysloviť namietané porušenie práv sťažovateľa. Napriek tomu, že ústavný súd vzhľadom na rozsah ústavnej sťažnosti preskúmal iba postup krajského súdu v odvolacom konaní, je potrebné zdôrazniť, že prvoinštančné konanie predchádzajúce napadnutému postupu nesignalizuje excesy (neprimeranú pasivitu, zjavnú nesústredenost' či neefektivitu postupu okresného súdu), ktoré by si od krajského súdu vyžadovali zohľadnenie postupu okresného súdu v tom zmysle, že v odvolacom konaní bolo potrebné konať s výnimočnou rýchlosťou.

10. Ústavný súd tiež dáva do pozornosti, že krajský súd vo veci koná ako súd odvolací, úlohou ktorého je posúdiť vecnú správnost' odvolaním napadnutého rozhodnutia súdu prvej inštancie, preto krajský súd spravidla nevykonáva vo veci procesné úkony (§ 383 a § 384 Civilného sporového poriadku) ani nie je povinný nariadiť pojednávanie (§ 385 Civilného sporového poriadku). To však nevyhnutne neznamená, že odvolací súd je v odvolacom konaní „absolútne“ nečinný, ako to tvrdil sťažovateľ.

11. Ústavný súd zároveň konštatuje, že sťažovateľ podal ústavnú sťažnosť v deň, keď krajský súd o odvolaní rozhodol. Táto skutočnosť sama osebe nie je dôvodom na odmietnutie ústavnej sťažnosti ako zjavne neopodstatnenej, avšak dokresľuje obraz intenzity právnej neistoty, ktorú sťažovateľ mal skutočne prežívať. Sťažovateľ sa ochrany svojich práv nedomáhal ústavnou sťažnosťou počas

napadnutého odvolacieho konania, ale až vtedy, keď došlo k vyhláseniu meritórneho rozhodnutia krajského súdu.

12. Ústavný súd preto dospel k záveru, že dĺžka napadnutého konania pred krajským súdom vzhľadom na už uvedené okolnosti nemá takú ústavne relevantnú intenzitu, aby bolo možné po prijatí sťažnosti na ďalšie konanie konštatovať porušenie základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a práva na prejednanie záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, preto ústavnú sťažnosť v tejto časti odmietol podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) ako zjavne neopodstatnenú.

13. Záver o zjavnej neopodstatnenosti možno formulovať aj vo vzťahu k námietke porušenia základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 36 ods. 1 listiny a práva na ochranu spotrebiteľa podľa čl. 38 charty. Namietané zbytočné prieťahy, ako aj celková dĺžka napadnutého odvolacieho konania nesignalizujú, že v postupe súdu došlo k pochybeniam takej intenzity, že s ohľadom aj na ďalšie konkrétne okolnosti posudzovanej veci možno uvažovať o odmietnutí spravodlivosti – *denegatio iustitiae* (napr. IV. ÚS 242/07, I. ÚS 474/2020, II. ÚS 418/2023). Keďže krajský súd potvrdil zamietnutie žaloby proti sťažovateľovi, ústavný súd nenachádza relevantnú súvislosť medzi postupom krajského súdu v odvolacom konaní a porušením čl. 38 charty. Ústavný preto odmietol ústavnú sťažnosť sťažovateľa aj v tejto časti pre zjavnú neopodstatnenosť podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde.

14. Vzhľadom na odmietnutie ústavnej sťažnosti stratilo opodstatnenie zaoberať sa ďalšími návrhmi sťažovateľa, keďže rozhodovanie o nich je viazané na vyslovenie porušenia práva alebo slobody (čl. 127 ods. 2 prvá veta ústavy).

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 13. novembra 2025

Robert Šorl
predseda senátu